

2. Alla elementer Åro hans betjenter, Som i lydnad alltid färdig stå. Solen villigt löper, Månen sitt ort flöter, Elfta flernor bäb' flöta

Ör, min wän, jag frågar: Säg mig hur du wägar Ånorra mot den högfästes högsta hand? Kan som jordens flöder och all hafvens flöder uti lusten grundat med sin hand, Som allt uppspäddet, Åst du hwar det wälder? Slott Quds nåd allena, Som har många grenar, Och sig wi- da sprider Alla är och lider; Dörst du Ånorra mot en sådan man?

Den Andra:

10. Många glada stunder ha förflytt Under stamt och joller, hopp med dig, Dig i lust och i smärta, Alla glada stunder Säg njut i den lilla stilla tid.

9. Du stannat stönt i glömskans boning, Snu te iordiskt gwal kan störa dig, Efter plågor sict du stid, försoning, Svarstörstall jag gräta ef- ter dig.

8. Men Qud, som sel och wälder wäl förläter, Och som endast straffar brotteligen, Kan den smaga hjälper, som begärter Sina sel, och nådigt strälfat den.

7. Ingen grafstätt dina ben får bölja, Snga flodor wid din lilla gård, Men en muallhödg blit ju nog att bölja Den hwaras slä i himlen stätt sin lott.

6. Om man ändtligt läge Qudab förborget lä- ge, Ut i stömmar, flöder, flöta flöta haf, Stille.

5. Säg ej wäl prödera Städer-färg, forera, Jag jag minsta delen af dem sett. Sorter mitti- oner Qwar med sina toner, Snet trunget, utan alla stit, Årsta tungsans harpa, Silla angasfara- pa; År de andre stfina Årde en trågen stfina, Qwarmed de tann' lilla Stapar'n för den gäst- wa De bland andra foglar ha undfått.

4. Qwitten kan upprätta Och i minnet sed- na Sorter utaf allehanda bjur? Ej hwarandra lita, Galt de alla stta, Ut i lydnad hwar af sin natur, Emot Qmlens Qrre, Som bäb' flöter och smärre Qstmit hwar sin gästna, Qwarmed de tann' lilla Stapar'n för digder, Sngen stans misshöder; Qwarer flöter sitt på bästa stätt.

3. Sorben med sin prydad Åstlar himlen lydnad; Qras och örter passja stfitt sin tid, Som naturens Qrre, För bäb' flöter och smärre, Qar utstett för deras fägring blid, Då de prägligt prä- lar Emot solens stfalar; Åstliden stföder, Sllag- ten och momenter, Sngen sig bestarar, Åstagar och wandarar, Men betömmar Qud sin Stapar' blid.

och smä. Wilt och Åstebunder Åt ett Qterans under; Åegn och snt i lilla Om hans konst be- wis; Storm och elst wader Om hans allmakt Qwarer, So och so gör Åstwen stfala.

sorgsen jag wankar, Tänker med sasa på döds- dom för mig

4. Werlden är tung och mitt lif är en bördä, Ingen förnöjelse finner jag här; Men uti gras- wen jag lugnet får stöda, Den jag förwäntar, ett dagligt begär.

5. O, hade jag wingar, af nåd genomfluren, Och kunde jag flyga till morgonrädans rand! Med Qud då förenter, af ånglarne buren, Jag säste mitt ankar wid sällhetens land.

GS 493

Trenne alldeles nya

W i s o r,

Den Första:

Hemst och rpsligt till mitt öra ljuder x.

Den Andra:

Hör min wän, jag frågar: x.

Den Tredje:

Grusliga öden, som wälla min smärta x,

författad i fängelse, af arrestanten

Anton Måller Forsén.

Elfvä, 1846. Tryckt hos A. Nilsson.

Preis: 1 Riksdaler banco.

3. Nu är det komma beträffliga tankar, Och
desse pågätor förtörta mitt lif; Men uti enlighet

2. Glad uti hjertat jag fördom tid wara
hoppet bland alla en offatbar wän; Men den
förförmun och min själ kan väl säga: Aldrig bes

men är qwar.
mitt menlösa hjerta, Lugnet är bortat, men för-
betimmer förtörta hjerta dag; Doppet har gädat
enligtiga öden, som wälla min smärta Och mitt

Den Fjärde:

12. Minns du Korah, Dathan, Omeran sa-
tan, Som i afgjunnens stund uti öder sitt
flotta sinne, Att han uti sinne uti sinne
den, som ter sig i öder, Ter sig i öder, Ter sig i öder,
Wärda himla-låran, Wärlan ej förtörta, Men ödes
wert beträta, Ty ödes öfverhållna kan sitt
wert nog säga, Utom all war öfverhållna

11. Gattigt föll och desse som af förtörta
fals, Åro öfver med den del de föll; Den på förtör-
tan ständ, Ständ alldrig qwar, Utom på förtör-
ten för sin lott; Den som blinder förtör, Den på
förtörta, Öd och ligga öd, Öd och ligga öd, Öd och ligga öd,
börda öd en färdig öd och öd öd.

10. Himlens äkta wänner, Som sin Gud rätt
fänner, Om de ägde än all werldens guld, Och
samt här sin gåfwa, Hwarmed de kunn' löfwa
Skaparen som är så god och huld. Här sin själ
i händer, Väl sitt gods använder, Till den hög-

Släkttermånga Deras döda gångar, Så af hwa-
lar som af minsta slag, Som på bottnen krälar,
Skulle våra själar I förundran falla, Helst om
desse alla Gör os kund' predika, Huru alla släta
Stötas af en mild och nådig far?

7. Döm nu sjelf om detta Jag nu kort berättar,
Hur du wördar Gud för all sin nåd. Du har
själ och tunga, Du bör mer loffjunga Samma
Guden, som om dig har wärd. Du har lof be-
falla Öfwer djuren alla, Och behöfwer mera Än
som alla dera; Gattigast bland alla Än man
dig wist kalla, Om du ej har himlens wänskap
qwar.

8. När nu tiden stundar, Och en ewig som-
mar En gång öppnas för vår ögon klar, Eng-
lasång får höras, Helgonen införas Med ett gläd-
jerop i himlens sal. Åh, hwar Hosanna! Åh,
hwar himmelsk manna Själen der får njuta
Och med sig insluta Intill Nådestolen, Som är
glädjesolen; Han till denna glädjen orsak war.

9. Ingen här blir liden, Som i Nådatiden
Uti ondskan lefwat tiden fram; Hjertat måste än-
dras Och till himlen wändas, Egenfärlek dödas
Och af nyo födas; Ingen man förakta, Himlen
estertrakta, Lewa ödmjukt som det minsta barn.

10. Himlens äkta wänner, Som sin Gud rätt
fänner, Om de ägde än all werldens guld, Och
samt här sin gåfwa, Hwarmed de kunn' löfwa
Skaparen som är så god och huld. Här sin själ
i händer, Väl sitt gods använder, Till den hög-

Den Första:

Hemskt och rysligt till mitt öra ljuder, Sor-
gens dystra wänners kalla hand, Då till mig ett
bud som tårar ljuder, Att min wän har gått
till ett okänt land.

2. Dsta har jag smärtans tårar gjutit På den
grymma dödens kalla hand, Wännen ner i jor-
dens aska slutit, Dig får jag nu räkna der-
ibland.

3. Himmel! är jag slapad blott att lida, Och
att gråta wännens hädansfärd, Skall då sorgen
wägen endast bana, Som jag wandra skall i
denna werld.

4. Dina ungdomsfel ha warit många, Men
ditt hjerta aldrig brottsligt war, Lätt förfö-
raren dig kunde fånga, Äp du mente ärligt mot
en hwar.

5. Dsta tänkte du att undfly faran, Och ditt
appsat war att göra det; Men ditt goda hjer-
ta såg ej snaran, Förn du fången war i ond-
skans nät.

6. Dsta blef din ånger öfwerdrifwen, Och ditt
hopp dig till förtwiflan drog, Trodde dig af alla
öfwerdrifwen, Kastar dig på dödens tår.